

HENRI GONZO (FRAN PALERMO) AJÁNlja.

MIRE IS EMLÉKEZTET?

A NOVEMBER 30-ÁN BUDAPESTEN KONCERTEZŐ THE HORRORS ELSŐ KÉT LEMEZE KÖZÖTT NAGYOT UGROTT ELŐRE, DE AZ AZÓTA KIJÖTT KÉT MÁSIK LP-JÉN IS MINDIG MÁS ARCÁT MUTATTA. MOST MEG BEMUTAT ÖTÖDIK ALBUMÁN. HENRI GONZO, A FRAN PALERMO FRONTEMBERÉ FEJTI MEG, HOGY MILYEN HATÁSFOKKAL. PALERMÓÉK KÜLÖNBEN SZINTÉN MOST ADNAK KI ÚJ LEMEZT, A *Bonerider* CÍMŰ ALBUMOT NOVEMBER 10-ÉN MUTATJÁK BE AZ AKVÁRIUMBAN.

THE HORRORS

V

(Wolf Tone / Caroline / Universal, 2017)

SZINTIS NEOPSZICHROCK POSZTPUNKKAL

A Horrors ötödik nagylemeze V címmel jelent meg, amit lehet sima római ötösként is értelmezni, de Faris Badwan frontember nyilatkozata szerint aki úgy érzi, nyugodtan lássa bele a brit kétujjas bazdmeg-jelet is.

Karrierje során először dolgozott a zenekar producerrel, rögtön nem mással, mint Paul Epworth londoni slágergyárossal, aki korábban sokan mások mellett együttműködött a Florence & The Machine-nel, a London Grammarral, a Glass Animals-szel, Adele-lal, de benne volt producerként a tavaly megjelent két The Stone Roses-számban is. Az eleinte még garage-gothpunkban utazó southend-i kvintett sokféle irányban kalandozott az utóbbi évtizedben, hogy elérkezzen mostani megszólalásához, úgy, hogy korai stílusa egy részét is megőrizte: a skálás ének dallamokat, a túltorzított hangszerekre épülő hosszú számokat, a nyolcvanas évek melankolikus gépzenéjét és a depis pszichedéliát. Az új lemez ezek mellett első néhány hallgatásra futurisztikus, még inkább gépies, még motorikusabb massa, de vannak rajta szerethető dallamok is.

A V tíz dala nekem elsősorban Depeche Mode-hangulatot hoz magával, érezhető benne még New Order- és Gary Numan-hatás is – egy kicsit másfajta szédüléssel a főbb daloknál, mint amilyen a *Press Enter To Exit* vagy épp a nyitó *Hologram*, amelyben még egy kis The Killers-utalás is hallható a refrénben amikor Badwan azt énekl: „Are we hologram? Are we vision?” A dobok sokszor úgy ki vannak torzítva, mint akár a Metz *Headache* című dalában, ami kifejezetten tetszik, ugyanakkor a rajtuk ülő szintitömeg és

motorzúgásra hasonlító effektek elviszik a figyelmet néhány felvételnél a lemez elején. Sokszor azt érzem, hogy a dalok túl vannak hangszerelve, ám mégis találom néhány sort – főleg a vokáldallamoknál – amik itt-ott megszépítik a káoszt. Máskor egy jól sikerült dobtéma ránt vissza, mint ami a *Machine* elején hallható.

A negyedik szerzemény, a *Ghost* már visszább veszi a szintizúgást és itt előtérbe kerül az ének. Az első soroknál tűnt fel, hogy Badwan vokálja a verzzakokban José González hangjára emlékeztet. Erre a számra akár egy nylonhúros átdolgozást is el tudnék képzelni. A lemez közepén a zenészek lelépnek a pedálokról és háttérbe szorul a szirénázás is. A *Point Of No Reply* kifejezetten kellemes az elején kicsit a Foals-ra emlékeztető hangszereléssel. A refrénig végig lebeg a dal, ami számomra az első igazán megjegyezhető pillanat a lemezen. A *Weighed Down* megint egy olyan szám, amit Dave Gahan is megirigyelhetne – bár a negyedik perc végén érdekessé válik Badwan háttérközvegelése, összességében mégsem hagy komoly nyomot.

A *Gathering* behoz egy kellemes akusztikus gitár és a refrénnél kicsit Middlemist Red-hangulat lesz belőle, aztán a *World Below* (az egyetlen öt percnél rövidebb dal) három perc erejéig újra felüllet a száguldó szellemvasútra, de ezután megint belassítanak az *It's A Good Life*-fal, amit a jó életről szóló, mégis borús sorsral zárnak. A lemez leginkább felemelő része a közepén szóló lassabb dalok mellett a zárószám, amikor felelem az öngyújtómat vagy egy csillagszórót a *Something To Remember Me By*, az a lehető legszebb zárása ennek az albumnak – és rávesz, hogy benyomjam a replay gombot.

Összességében a lemez tele van jó ötletekkel, mégsem áll össze egészszé. Egy arzenálnyi bomba megoldás szerepel rajta, mégis azon gondolkodom, mint a legtöbb hasonló stílusú zenekarnál, hogy mindez végül is mire emlékeztet. **R**

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!